

Koncz Tamás: *Az ember sorsa*
(Vaszilij Grosszmann: *Élet és sors*) 107

■ BIBLIOGRÁFIA

2013. január–február (Micskei-Kőrös Kata) 112

Számunk szerzői 134

Lapszámunk borítóján P. Szathmáry István grafikája látható.

Lapunk megjelenését támogatták:

Nemzeti Kulturális Alap

dunafin

Dunafin Kft.

aLap Kft.

SZEMLE

Halmi Tamás

REZERVÁTUM

„Tudja a bőrünk,
az igazság puszkagolyó”
(Vasadi Péter)

Leszünk-e újra indiánok
rézbőrű őszben titkos hősök
képregényből görbén kivágott
kisemmitett teremtesőrök
szolgálni szabad ég alatt
holdban lakó hatalmakat
áldozatát a totemállat
megtalálsz-e ha megtalállak
leszünk-e újra indiánok
erdők ezüst lélegzetét
belélegezni elcsigázott
tájban sziklák leszünk-e még
fejünkre kitűzve a vérdíj
fegyverünk boldog vadaké
békepipára elcserélt íj
por és kaktusz és agapé
törvényen kívüli öröm
fény a vízen fű a kövön
búvópatak hegyekre fel
folyhat-e vissza az idő
álomnak álom felesel
és tábort üt a temető
mészárszéké a bölénycsorda
az angol erőd hamu lett
a vadászmezők megrabolva
a nap kihunyó amulett

mexikói fejevadász bűzös
bandáját hírel a szél
a sápadtarcú halál üldöz
s a forgótáras szenvedély
de nyomolvasó démonoknak
nyomából rólad olvasok
s a kanyonból elődobognak
a láthatatlan lovasok
folyik az idő visszaárad
sodródik benne ezer fátum
a gázlón túl is megtalállak
ha megtalálsz a szerelem
a legutolsó rezervátum
kelj át velem
ott nem áll lesben szürkemedve
nem portyáznak veszett hiúzok
bújj ki mokaszinodból vesd le
hímes szoknyád szarvasbőr blúzod
prérifarkasok aranyásók
törzsfőnök lánya füstjelek
elásni csatabárdot
inni tüzes vizet
belélegezni indiánok
erdők ezüst lélegzetét
kisemmizett és elcsigázott
boldog vadak leszünk-e még?

Új Forrás, 2013/1.

Halász Margit

VIDRÓCZKI-KÓDEX

(1.) A tornádó a Mátra vadregényes völgyei és hasadécai között rejtőzött napok óta. Mint egy cégéres haramia, akit hét vármegye is keres, úgy settenkedett egyik fától a másikig. Már délelőtt eldöntötte, hogy szerteszórja a szénégetők félig rakott boksáit. Sőt még az is megfordult a fejében, hogy halálra döngöl egyet-kettőt közülük. Valahogy idegesítette őt ez a kormos-szorgos népség. Hányszor, de hányszor nézegette őket boksarakás közben. Úgy dolgoztak, úgy cipelték a terhüket, mint nagyra nőtt fekete hangyák. Mosolyogva, szótlanul, öntudatosan. Nem irtózott semmitől sem jobban, mint ettől a fenenagy lelkiismerettől. Neki a szabadság volt a mindene, a pusztítás, az öldöklés.

Nem is tévovázott sokat, magára öltötte rojtos-sallangos subáját, pörgött-forgott, kettőt jobbra, kettőt balra és elindult egyenesen a völgy felé. Mentében, amúgy bemelegítésként, a sok vért látott szekercéjével kidöntött néhány gyengébb idegzetű fát. Repültek a madárfészkek, sirtak-ríttak a madarak. Ezzz azzz, zúgta, és kegyetlen pofával vigyorgott, ezzz azzz, azt akarom, hogy minden sírjon. Zokogott a bükk, bőgött a gyertyán, bömbölt a mohos tölgy, üvöltött a cserfa. A fagyalbokrok, a húsos somok és a csíkos kecskerágók egymásba kapaszkodva pityeregtek. Könnybe lábadt a szeme a nagy szirti sasnak, potyogtak a könnyei a kerecsensólyomnak. Az erdei szürkebegy mit sem sejtve a patak parton, a bokrok között csicsergélt. Egy lepkét bámult épp, s arra gondolt, de jó, hogy nem pillangónak született. A pillangót egy nagyobb légáramlat leterítheti, de ő, igen, ő sokkal többet is kibír.

Gacsályi Matyi szénégető az ebéd utáni röpké pihenőben mindig gombászni indult. Valósággal bolondult a gombákért, pontosabban azért az ábrándért, hogy rálel egy különleges, kihaltnak hitt gombafajra, amit az ő nevére jelyeznek majd. A szurdok felé vette az irányt, s azon morfondírozott most is, milyen új nevet adna annak a bizonyos gombának. Abban egyetértett önmagával, hogy nem lenne szerencsés lematyizni, nem vennék akkor komolyan. Inkább valamilyen mátyásos szót kellene találnia, de persze csak akkor, ha nagyméretű gombáról van szó. A kisebb fajtának mégis csak illendőbb lenne a Matyi. A vadszőlőn túl találta mindig a legszebb, leghúsosabb gombákat. Jó fél kilométerre járhatott a szénégető völgytől, amikor furcsa zajra lett figyelmes. Oldalra